

finde en Løsning ad Fortolkningens Vej. For Jernbaneeetatens Personale har det stadig staaet klart, at der kun kunde være Tale om at regne med Lovens Satser, og saa vidt jeg kan skønne, har denne Opfattelse været delt baade af Generaldirektionen og Ministeriet for offentlige Arbejder. Men Finansministeriet, hvem man nok har overladt at fortolke denne Bestemmelse, har en anden Opfattelse, nemlig denne: Naar Tjenestemænd, der have lidt en saadan Afkortning, afskediges, skal der ikke lægges til Grund Gennemsnittet af den Løn, de vilde have oppebaaret efter Lovens Satser, men til Grund skal lægges Gennemsnittet af den Løn, de faktisk have faaet udbetalt, altsaa efter at Afkortningen er foretagen. Det var forudsat og udtalt af Lønningsudvalgets daværende Ordfører, den daværende Folketingsmand for Bornholms 1ste Valgkreds (Blem), at naar de 4 Aar vare gaaede, skulde denne Bestemmelse være fuldstændig ude af Verden, som om den aldrig havde eksisteret, men hvis Finansministeriets Opfattelse skal være rigtig, vil denne Afkortningsbestemmelse ikke komme til at virke i 4 Aar, men i 9 Aar, altsaa ikke til 1912, men til 1917. Finansministeriets Opfattelse er altsaa i Personalets Disfavør, og den er sikkert ikke i Overensstemmelse med det, der har været Tanken, den Gang Loven blev given.

Efter hvad der er meddelt mig, har Jernbaneforbundet under 17. Juni 1909 henvendt sig til Finansministeriet med Anmodning om, at den oprindelige i Henhold til Loven af 1908 anvendte Beregning fremdeles maatte blive bibeholdt. Herpaa har man aldrig faaet noget Svar, maaske kan Grunden hertil søges i, at den af Finansministeriet trufne Afgørelse er i Strid med saavel Lønningslovens Bogstav som dens Aand. I Pensionsloven af 1903 bestemmes det yderligere, at Pensionen skal beregnes efter Gennemsnittet af den Lønningsindtægt, vedkommende har oppebaaret, henholdsvis lidt Afkortning af i de sidste 5 Aar før Afskedigelsen. Men som nævnt er der efter Finansministeriets Afgørelse en hel Række Tjenestemænd, hvis Lønningsindtægt er bleven adskilligt lavere, og det forekommer mig, at man ikke ret godt kan forvandle det, man i 4 Aar har kaldt Lønningsindtægt, til efter den Tid alligevel ikke at være det. Jeg synes, at de paagældende Tjenestemænd have noget Krav paa at faa dette Forhold ændret, og jeg vil haabe, at den højtærede Minister ogsaa vil undersøge denne Sag og træffe en Afgørelse, der kan til-

fredsstille Personalet, men under alle Omstændigheder sørge for, at de faa Svar paa deres Henvendelse.

Der er et andet Forhold, der staaar i Forbindelse hermed, og hvor ogsaa Funktionærerne føle sig noget brøstholdne, det er Spørgsmaalet om, hvorledes de Portører, der ved Lønningslovens Ikrafttræden ikke fik fastsat Lønningsafkortning, men som senere ere avancerede, skulde behandles. Lønningsloven indeholder nemlig en Bestemmelse om, at ingen maa komme under Grundlønnen i sin Lønningsklasse, og derfor bleve disse Portører fri for den Afkortning, de ellers skulde have haft. Det var jo meget godt for dem. Men i en anden Paragraf i Loven staaar der, at Alderstillæg falder paa samme Tid som i den tidligere Stilling, saafremt Lønningen i den tidligere Stilling med Tillæget vilde være bleven den samme eller højere end den, de oppebære i den ny Stilling. Loven vilde sikre, som det blev fremhævet under Forhandlingen, at ethvert Avancement i Modsætning til tidligere skulde være forbundet med økonomisk Fordel. Men nu er der en Del Portører, der ere blevne forfremmede til Overportører, og saa har Finansministeriet fundet ud af, at der kunde spares nogle Kroner ved atter at paalægge de forfremmede Portører deres Afkortning fra det Øjeblik, hvor de ved Hjælp af Alderstillæg forlade Grundlønnen i deres ny Stilling. Det er muligt, at Finansministeriet strengt juridisk har Ret, men Fortolkningen er i hvert Fald ikke human, tværtimod. Det er givet, at saaledes som Lønningsloven blev til, maa forskellige Bestemmelser i den komme i Uoverensstemmelse med hverandre, i mange Tilfælde maa den ene Bestemmelse sættes noget ud af Kraft, fordi den anden skal respekteres. Det er en simpel, men desværre næsten nødvendig Følge af den Maade, hvorpaa Lønningslovene kom til Verden, men det forekommer mig dog, at der bør være en Smule Logik deri, og at man, naar man har udbetalt en Mand hele den Løn, han i Stillingen indehavde, og undladt at foretage Afkortning overfor ham, ikke senere, fordi han rykker op, kan begynde at fordre en saadan Afkortning. Det kan føre til saadanne Uhyrligheder som, at man kan træffe to Mænd med lige stor Anciennitet og i samme Klasse, hvoraf den ene oppebærer en Indtægt af 150 Kr. mere i aarlig Løn end den anden. Ogsaa dette Forhold vil jeg anmode den højtærede Minister om at undersøge nærmere for at se, om han ikke paa en eller anden